

Sygn. akt III C 130/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. S. i M. R.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. in solidum na rzecz powodów F. S. i M. R. kwotę 4.525,14 zł (cztery tysiące pięćset dwadzieścia pięć złotych czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2014 r.;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda F. S. kwotę 15,08 zł (piętnaście złotych osiem groszy) tytułem kosztów postępowania;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda M. R. kwotę 15,08 zł (piętnaście złotych osiem groszy) tytułem kosztów postępowania;

V. zasądza od pozwanego in solidum na rzecz powodów kwotę 1,682,75 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów postępowania;

VI. nakazuje pobrać od powodów in solidum na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 8,06 zł (osiem złotych sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

VII. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 63,31 zł (sześćdziesiąt trzy złote trzydzieści jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 130/16

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 20 lipca 2015 r. powodowie F. S. i M. R. wnieśli o solidarne zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 5.100 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lipca 2014 r. i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 5 czerwca 2014 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uległ uszkodzeniu samochód należący do M. K. i W. K., którzy związani byli z pozwanym umową ubezpieczenia AC tego pojazdu. Właściciele samochodu umową cesji przelali wierzytelność z tytułu odszkodowania za przedmiotową szkodę na powodów. Pozwany ustalił odszkodowanie na kwotę 2.560,76 zł, którą wypłacił właścicielom pojazdu. Z kalkulacji wykonanej na ich zlecenie wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 8.200 zł. Powodowie objęli tym samym pozwem kwotę 5.100 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania, zastrzegając, że nie wyczerpuje ona całości ich roszczenia związanego z przedmiotową szkodą.

W sprzeciwie od wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie solidarnie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany wywodził, że dokonał ustalenia wysokości odszkodowania zgodnie z umową łączącą go z właścicielami pojazdu, nie kwestionując swej odpowiedzialności za zdarzenie co do zasady.

W toku postępowania strony nie modyfikowały swych stanowisk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. i W. K. są właścicielami samochodu marki M. (...) nr rej. (...). W dniu 9 grudnia 2013 r. zawarli oni z pozwanym Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczeń komunikacyjnych tego pojazdu na okres od 18 grudnia 2013 r. do 17 grudnia 2014 r., obejmującą m.in. ubezpieczenie pojazdu od uszkodzeń i kradzieży autocasco, zwane dalej ubezpieczeniem AC. Integralną część tej umowy stanowiły Ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów lądowych od uszkodzeń i kradzieży (autocasco), obowiązujące od 1 marca 2013 r., zwane dalej OWU.

Zgodnie z § 3 i 4 ust. 1 pkt 1 OWU ubezpieczeniem tym objęto szkody powstałe wskutek nagłego działania siły mechanicznej pochodzącej z zewnątrz pojazdu.

Umowę zawarto w wariantcie standardowym, polegającym na ustaleniu odszkodowania za szkodę częściową w oparciu o ceny części oryginalnych (§ 4 ust. 2 pkt 2 OWU). Stosownie do § 29 ust. 1 OWU w tym wariantcie, w przypadku ustalenia odszkodowania w drodze wyceny, koszty naprawy obejmują:

1. stawki za roboczogodzinę ustalone przez Towarzystwo w oparciu o średnie ceny usług w miejscu zamieszkania ubezpieczonego,
2. 80% cen oryginalnych części zamiennych,
3. koszt materiałów niezbędnych z technologicznego punktu widzenia do dokonania naprawy.

Z uwagi na to, iż właściciele pojazdu dokonali wykupienia amortyzacji, w świetle § 29 ust. 3

OWU nie podlegała ona odliczeniu od cen części zamiennych, podobnie jak i znieśli udział własny, poprzez opłacenie dodatkowej składki (§ 40 ust. 2 OWU).

dowody:

- dowód rejestracyjny k. 10, także w aktach szkody k. 3.1-3.2
- polisa k. 11, także w aktach szkody k.1.1
- OWU k. 12-23

W dniu 5 czerwca 2014 r. kierujący samochodem wykonując na parkingu manewr cofania uderzył częścią boczną pojazdu w słupek, powodując uszkodzenia tego pojazdu.

W. K. zgłosili szkodę pozwanemu w dniu 9 czerwca 2014 r.

Pozwany sporządził w dniu 2 lipca 2014 r. kosztorys naprawy uszkodzeń pojazdu, w którym określił koszt tej naprawy na kwotę 2.560,76 zł. Taką też należność wypłacił właścicielom pojazdu na podstawie decyzji z dnia 4 lipca 2014 r.

dowody:

- zdjęcia k. 56-57, także w aktach szkody k. 7.5-7.6, k. 7
- kosztorys k. 29, 55
- decyzja z dnia 4.07.2014 r. k. 26
- wniosek w aktach szkody k. 13
- korespondencja e-mail w aktach szkody k. 8
- protokół szkody w pojeździe w aktach szkody k. 7.3-7.4
- zgłoszenie szkody w aktach szkody k. 2.1-2.6
- szczegóły zlecenia w aktach szkody k. 5-6
- opinia biegłego sądowego D. K. k. 96

W dniu 12 marca 2015 r. M. K. i W. K. zawarli z powodami F. S. i M. R., prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej p.n. (...) R., S. w S., umowę cesji wierzytelności przysługującej im w związku z przedmiotową szkodą.

dowód:

- umowa cesji k. 24

Odszkodowanie za szkodę związaną ze zdarzeniem z dnia 5 czerwca 2014 r. , ustalone zgodnie z OWU, wynosi 7.085,90 zł. Przy uwzględnieniu, iż pozwany wypłacił właścicielom pojazdu kwotę 2.560,76 zł, do zapłaty pozostaje z tego tytułu 4.525,15 zł.

dowód:

- opinia biegłego sądowego D. K. k. 96

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę, przy czym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Pozwany nie kwestionował faktu związania go z poprzednikami prawnymi powodów umową ubezpieczenia autocasco samochodu marki M. (...) nr rej. (...), ani zaistnienia swej odpowiedzialności za szkodę jaka miała miejsce w tym pojeździe w dniu 5 czerwca 2014 r., z tytułu której powodowie domagali się zapłaty dochodzonej pozwem kwoty. Pozwany nie kwestionował również legitymacji procesowej powodów do dochodzenia tej kwoty, a która wynikała z umowy cesji wierzytelności z dnia 12 marca 2015 r. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, przy czym – zgodnie z jego § 2 - wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Pozwany kwestionował jedynie wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, wskazując, że wypłacona przez niego właścicielom pojazdu kwota 2.560,76 zł tytułem odszkodowania została ustalona zgodnie z umową ubezpieczenia.

W celu rozstrzygnięcia powyższej kwestii Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego D. K. (2), której wiarygodności żadna ze stron nie podważała, a i Sąd nie miał do niej żadnych zastrzeżeń, albowiem była ona logiczna, należycie uzasadniona i oparta o pozostałe dowody zgromadzone w postępowaniu. Biegły dokonując wyliczenia należnego za przedmiotową szkodę odszkodowania wziął pod uwagę postanowienia OWU, w tym fakt, iż umowę ubezpieczenia zawarto w wariancie standardowym, polegającym na ustaleniu odszkodowania za szkodę częściową w oparciu o ceny części oryginalnych (§ 4 ust. 2 pkt 2 OWU). Stosownie do § 29 ust. 1 OWU w tym wariancie, w przypadku ustalenia odszkodowania w drodze wyceny, koszty naprawy obejmują: stawki za robocizogodzinę ustalone przez Towarzystwo w oparciu o średnie ceny usług w miejscu zamieszkania ubezpieczonego, 80% cen oryginalnych części zamiennych oraz koszt materiałów niezbędnych z technologicznego punktu widzenia do dokonania naprawy. Zważywszy, że właściciele pojazdu wykupili amortyzację oraz zniesienie udziału własnego, brak było podstaw do dokonywania dodatkowych potrąceń z tego tytułu (por. § 29 ust. 3 i § 40 ust. 2 OWU). Przy uwzględnieniu średnich cen usług na rynku (...), wysokość należnego za szkodę z dnia 5 czerwca 2014 r. odszkodowania wyniosła 7.085,90 zł. Skoro pozwany wypłacił właścicielom pojazdu kwotę 2.560,76 zł, do zapłaty pozostaje z tego tytułu 4.525,15 zł. W tym zatem zakresie powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Skoro pozwany otrzymał zawiadomienie o szkodzie 9 czerwca 2014 r. (co odnotowano na zgłoszeniu szkody), winien był zapłacić odszkodowanie do 9 lipca 2014 r. Skoro to nie nastąpiło, od dnia 10 lipca 2014 r. pozostaje on w opóźnieniu, a to uzasadniało roszczenie powodów o zapłatę również odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 4.525,15 zł, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 367 § 1 k.c. kilku wierzycieli może być uprawnionych w ten sposób, że dłużnik może spełnić całe świadczenie do rąk jednego z nich, a przez zaspokojenie któregośkolwiek z wierzycieli dług wygasa względem wszystkich (solidarność wierzycieli), przy czym w świetle art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Zważywszy, że żaden przepis prawa, ani czynność prawna nie przewiduje solidarności wierzycieli w przypadku wspólników spółki cywilnej, jakimi są powodowie, a jedynie w art. 864 k.c. przewidziano solidarną odpowiedzialność wspólników spółki cywilnej za jej zobowiązania, należało przyjąć, iż są oni wierzycielami in solidum.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku, w pozostałym zaś zakresie, w punkcie II wyroku powództwo oddalono.

Rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punktach III-V wyroku wywiedziono z przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), zaś do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wskazać nadto należy, że zgodnie z art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorę Generalną

Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Natomiast w świetle art. 100 zd. 1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Wprawdzie po stronie powodowej w niniejszej sprawie występowały dwie osoby i każda z nich reprezentowana była przez innego radcę prawnego, jednakże celowym i niezbędnym wydatkiem powodów w ocenie Sądu było wynagrodzenie tylko jednego pełnomocnika. W tym zakresie należało bowiem uwzględnić naturę łączącego powodów stosunku prawnego oraz niepodzielność dochodzonego przez nich roszczenia - powodowie są osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej i z tą działalnością związane jest dochodzone przez nich roszczenie. Z tej też przyczyny zachodziło pomiędzy nimi współuczestnictwo materialne konieczne - powodowie byli legitymowani do wystąpienia z powództwem łącznie i dochodzili jednego, wspólnego im prawa, z uwagi na wiążącą ich wspólność majątkową. Wskazać przy tym należy, iż pełnomocnicy powodów składali wspólne pisma procesowe i wykazywali się tożsamą aktywnością w niniejszym postępowaniu. Wynagrodzenie radcy prawnego, przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu, a także nakładu pracy pełnomocników powodów w tym postępowaniu w świetle § 2 ust. 1, § 3 ust. 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (D.z. U. z 2013 r., poz. 490) wynosiło 1.200 zł. Ponadto powodowie wydatkowali 250 zł tytułem opłaty od pozwu i 600 zł zaliczki na poczet kosztów dowodu z opinii biegłego sądowego. Każdy z powodów zapłacił po 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

Z kolei strona pozwana poniosła wynagrodzenie swego pełnomocnika w osobie radcy prawnego wynoszące 1.200 zł.

Biorąc pod uwagę zakres uwzględnionego roszczenia, przyjęć należało, że powodowie wygrali proces w 88,70 %, a pozwany w 11,3%. Każdy z powodów poniósł odrębny wydatek związany z opłatą skarbową, dlatego też należał się im zwrot 88,70% tego wydatku, tj. kwota 15,08 zł –należności te zasądzono w pkt III i IV wyroku.

Z łącznie poniesionej przez powodów kwoty pozostałych kosztów procesu, tj. 2.050 zł pozwany zobowiązany był zapłacić 88,70 %, tj. 1.818,35 zł. Natomiast powodowie zobowiązani byli zwrócić pozwanemu 11,3% z kwoty 1.200 zł, tj. 135,60 zł. Po rozdzieleniu tych kosztów zasądzono od pozwanego na rzecz powodów w punkcie V wyroku różnicę pomiędzy tymi należnościami, a mianowicie 1.682,75 zł.

W punktach VI i VII wyroku nakazano pobrać od każdej ze stron adekwatną do zakresu, w którym każda z nich przegrała proces część wydatkowanych ze środków budżetowych kosztów związanych z opinią biegłego sądowego, które nie zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez powodów, a zamykały się kwotą 71,37 zł w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.